

DOPISY

DOPISY LAICKÉHO SDRUŽENÍ SV. DOMINIKA

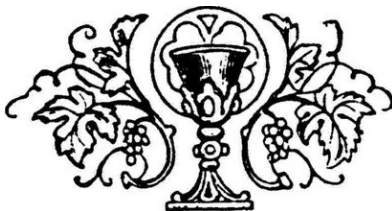
Nelze pominout, že naše schůzka se koná ve stínu svátku svaté Zdislavy. Ona nám dává – jak prvnímu, tak třetímu řádu – skvělý příklad praktického uskutečnění dominikánského ideálu. Jistě není náhodou, že je její svátek obyčejně v blízkosti Letnic. Jakoby nám Duch sv. chtěl napovědět, že život naší Paní Zdislavy není jen uskutečněním dominikánského ideálu, ale zároveň projevem a praktickým užitím Jeho darů. My se často zbytečně upínáme jen k sedmi darům Ducha svatého jak je známe z katechismu, nebo k mimořádným projevům, jak je líčí sv. Pavel – mluvení jazyky, jejich výklad, uzdravování nemocných ... Duch sv. je však ve svých darech a projevech bohatší. On je na počátku vtělení, On vede Marii k Alžbětě a vnuká ji Magnificat ... On posiluje mimořádnou víru Marie pod křížem ... Jeho dílem je naše řehole, kterou právě pod vedením Ducha svatého napsal svatý Dominik. Jeho dílem je i život svaté Zdislavy.

Jaký závěr z toho všeho můžeme udělat? I my máme šanci pod vedením Ducha svatého prožít plodný a svatý život. Jen musíme být pozorní k Jeho vnuknutím a každé příležitosti se chopit, abychom využili Jeho darů ke službě bližnímu a k větší slávě Boží, jak nám dávají příklad světci.

Prokop

Stálá formace

Eucharistie

Eucharistie (z řečtiny „dobrý dar“) je největším Božím darem člověku. Není záležitostí jednotlivce, ale je úkonem církve, která je právě v té chvíli představována obcí věřících shromážděnou ke slavení Eucharistie. Je vrcholem bohopocty, kterou lidé vzdávají Kristu a skrze něj Otci v Duchu svatém. Eucharistií posvěcuje Bůh svět v Kristu.

Je vhodné si připomenout různé způsoby slavení Eucharistie, které jsou důkazem nevyčerpatelného bohatství této svátosti:

Večeře Páně – připomínka večeře, kterou Ježíš měl se svými učedníky, jako znamení Beránkovy hostiny v Božím království. Proto často oltář připomíná stůl, kolem něhož je shromážděna církev jako společenství.

Nejsvětější oběť – večeře v uvedeném smyslu je zároveň obětní hostinou. Kristus v ní je hostitelem, obětníkem i obětí samou. Je to Oběť, která se dává za hříchy lidí.

Eucharistické shromáždění – musíme si uvědomit, že mše svatá sloužená byť bez účasti lidu je vždy slavena ve společenství církve. Není přítomný jen viditelný lid Boží, ale i ti, kteří nás již přešli na věčnost. Eucharistie nemůže být nikdy slavena jako soukromá záležitost bez společenství církve.

Lámání chleba – podle lámání chleba poznali Krista i učedníci z Emauz a také podle lámání chleba se mají poznat i další učedníci Ježíše Krista. Tak je lámání a přijímání z jednoho chleba projevem jednoty Ježíšových učedníků. Proto není-li mezi učedníky jednota, jedná se o falešný projev.

Svatá božská liturgie – veškerá liturgie církve má svůj střed ve slavení této svátosti a proto se také nazývá slavením svatých tajemství.

Nejsvětější svátost – z tohoto označení plyne, že se jedná o svátost svátostí a tímto výrazem se označují eucharistické způsoby uchovávané uchovávané ve svatostánku.

Přijímání (z *lat. communio*) – touto svátostí se spojujeme se samotným Kristem, který nám dává účast na svém Těle a na své Krvi, abychom vytvořili jednotné tělo. Původní význam je andělský chléb, nebeský chléb, lék nesmrtelnosti, pokrm na cestu (k věčnosti) – *viaticum* (*lat.*).

Mše svatá – jakožto liturgie, v níž bylo zpřítomněno tajemství spásy, končí vysláním věřících „Jděte ve jménu Páně“, aby plnili Boží vůli v každodenním životě.

Křesťané se shromažďovali k lámání chleba především první den v týdnu, totiž v neděli, v den Ježíšova zmrtvýchvstání. Od těch dob se Eucharistie slaví až po naše dny a je středem života církve.

Vnější podoba Eucharistie se v historii slavila rozmanitým způsobem i v různých liturgiích, podstata a obsah však je dodnes nezměněn. Je to především proto, že se cítíme vázáni příkazem Pána, daným v předvečer jeho utrpení: „To činite na mou památku“. Tento příkaz plníme tím, že slavíme památku jeho oběti, kdy obětujeme Otci to, co nám dal: dary stvoření, chléb a víno, které se mocí Ducha svatého a slovy Kristovými staly jeho Tělem a Krví.

Proto považujeme eucharistii za:

- díkyvdání a chválu Otci
- obětní památku Krista a jeho Těla
- přítomnost Krista mocí jeho slova a jeho Ducha.

Kristus jako výraz své lásky dává sám sebe. Tak se v eucharistii nejreálněji uskutečňuje Boží přítomnost ve světě v Ježíši Kristu, neboť On je v eucharistii reálně přítomný. Neděje se to mocí člověka, ale kněz právě z pověření Kristova jako jeho zástupce pronáší slova, jimž dává moc i milost sám Bůh.

Přítomnost Krista v Eucharistii je stálá až do zničení způsob chleba a vína. Rozdělováním se tedy Kristus nedělí a musíme si uvědomit, že

přijímáním pod jednou způsobou nepřijímáme méně. Přijímání pod obojí způsobou jen lépe a pro člověka pochopitelněji vyjadřuje přijetí celého Krista. Církev vždy uznávala přijímání pod obojí, jako i přijímání pod kteroukoliv způsobou zvlášť.

Úcta k Eucharistii se vyjadřuje pokleknutím před proměněným chlebem a vínem. Vyjadřujeme tak víru ve skutečnou přítomnost živého Ježíše Krista. Tato úcta se v katolické církvi Kristu vzdává nejen při mši svaté, ale i mimo ni. Proto se Tělo Páně uchovává ve svatostánku nejen pro potřeby nemocných, ale i pro klanění se věřících v soukromé i společné modlitbě.

Spojení s Kristem nás posvěcuje, tedy zahlazuje nevědomé a lehké hříchy, kterých litujeme v kajícím úkonu na počátku mše svaté. Shrneme-li plody eucharistie, pak:

- vzrůstá naše spojení s Kristem
- přijímání nás odděluje od hříchu

Eucharistie nás do budoucna uchovává před smrtelnými hříchy: čím více máme účast na Kristově životě a čím více roste naše přátelství s Kristem, tím nesnadněji se od něho oddělíme smrtelným hříchem, ale je nutné mít na paměti, že Eucharistie není zaměřena na odpuštění hříchů, to přísluší svátosti smíření.

Eucharistie je tedy ve své podstatě nejvyšší oslavou Krista, kterou přináší celá církev. Bez církve není možné slavit tajemství Božího vykoupení. Neboť Kristus toto tajemství odkázal církvi.

O způsobech přijímání

Všechny diskuse o způsobu přijímání Eucharistie by měly začít studiem historie o udělování přijímání a zamyšlení se nad tím, jak může člověk uctít či zneuctít Boha.

Lidský skutek, aby byl morálně přičitatelný, musí být poznaný a chtěný. To platí i při úctě či neúctě k Bohu. Člověk nemůže Boha uctít ani neuctít nevědomky. Úcta či neúcta tedy začíná v lidském srdci. Gesto nebo postoj podporuje jen to, co chceme učinit.

Člověk nemůže ve skutečnosti pošlapat nebo zneuctít Boha, tato neúcta se uskuteční jen v srdci samotného člověka.

K Eucharistii je potřeba přistupovat s úctou, protože to není předmět, ale živý Bůh. Tuto úctu každý z nás by projevil po svém, tak jak by to odpovídalo jeho přirozenosti. Při liturgii však nejsme sami, Eucharistie sama a přijímání nás má spojit v jedno společenství nejenom v kostele, ale s celou církví. Vždyť je to úžasný pocit, když třeba při nějaké mezinárodní mši svaté tvoříme jedno společenství.

Svaté přijímání pak toto společenství upevňuje. Vyjadřuje jednotu vyznání, jednotu ve společné církvi. Proto není možné, aby někdo měl s námi účast na jednom eucharistickém Chlebě, když s námi netvoří jednotu víry. Reformované církve navíc ani nevěří ve skutečnou přítomnost Krista v Eucharistii.

Rozlišení svatého přijímání pod jednou a pod obojí způsobou je druhotné. Vždy, i když přijímáme jen nepatrnou část kterékoliv způsoby, přijímáme celého Krista. Jen znamení, vnější forma, je zřetelnější. Znamení odpovídají semitskému chápání člověka, kdy krev je sídlem duše živé bytosti a tělo je sídlem ducha.

V západním obřadu se časem vyvinul zvyk přijímat pod způsobou chleba do úst. Je to nejjednodušší způsob při velkém shromáždění věřících. Ve středověku u nás skupina věřících usilovala přijímat zásadně pod obojí způsobou = *sub utraque*. I oni od tohoto způsobu upustili pro jeho nepraktičnost.

Je známý i možný způsob přijímat pod způsobou vína, tedy Krev Páně. Uplatňuje se především pro ty, kteří nemohou polknout konsekrovanou Hostii.

Tělo Páně přijímáme nejčastěji do úst. Při samotném přijímání neděláme žádné kříže či pokleknutí, čímž bychom mohli ohrozit podání Těla Kristova. Po přijímání nepoklekáme, protože sami neseme Krista ve svém srdci a svatostánek je obvyčejně prázdný.

Přijímat Tělo Páně na ruku není výrazem menší úcty, ale mnohým lidem to usnadňuje přijímání, především ze zdravotních důvodů.

Oba způsoby přijímání jsou rovnocenné a nikdo nás nesmí nutit přijmout způsobem, který je nám cizí.

Pro přijímání na ruku je však třeba přistoupit před podávajícího a jednu ruku položit pod druhou. Na toto gesto a po „Amen“ vyřčeném

přijímajícím podávající položí proměněnou Hostii do nastavené dlaně. Věřící si pak před podávajícím volnou rukou Tělo Páně podá do úst a odejde. Je však třeba svůj úmysl dát podávajícímu včas najevo složením rukou do popsané polohy.

Při přijímání Krve Páně je situace složitější. V malém společenství je možné podávat přímo z kalicha. Krev Páně lze podávat i lžičkou nebo trubičkou. Podává-li se lžičkou, pak je nutné zaklonit hlavu a více otevřít ústa, jak je to obvyklé ve východním obřadu, kdy se takto podává Tělo i Krev Páně na lžičce současně. Lžičku neolizujeme.

Častěji se však podává pod obojí způsobou tím, že kněz omočí konsekrovanou Hostii – Tělo Páně ve víně – v Krvi Páně. Tento způsob vylučuje podávání na ruku!

Východní církve podávají svaté přijímání vždy pod obojí způsobou tak, že *Prosfora* = Tělo Páně je vsypána do kalicha s Krví Páně a následně podávána lžičkou, jak je uvedeno výše.

Liturgie po dobu 2000 let doznala značných změn. Už papež Pius X. vyzývá věřící, aby přijímali Tělo Kristovo častěji, nejlépe při každé mši svaté, na které je věřící přítomen, jako vrchol osobní účasti na Kristově oběti.

Vlivem úpravy liturgického prostoru, kdy oltář stojí téměř uprostřed shromáždění věřících a má podobu stolu, vyniká více skutečnost, že kromě oběti Ježíše Krista je mše svatá i hostinou, na které nás Kristus hostí svým Tělem.

V případě přijímání na ruku dává už sv. Cyril Jeruzalémský ve 3. století katechumenům tyto pokyny:

„Když se tedy přibližuješ, nepřistupuj a nepřijímej s nataženými rukama ani s roztaženými prsty, nýbrž polož levou ruku nad pravou jako trůn, jako bys přijímal krále, a na sevřenou dlaň přijmi Kristovo Tělo a pověz: Amen. Když pak posvětiš svůj zrak dotykem s posvátným Tělem, přijmi jej pozorně, aby ti nic z Něho nepřišlo nazmar. Co bys nechal upadnout, to považuj za ztrátu jednoho z vlastních údů.“

Přijímat Krista do vlastních rukou není nic nového, vedla k tomu i mimo jiné snaha srovnat způsob přijímání potravy s přijímáním daru Těla Kristova.

Úcta ke Kristu není závislá na způsobu, jakým Krista přijímáme, ale ve vědomí, že nepřijímáme sousto – věc, ale živého Ježíše Krista, našeho Pána a Boha. Náš osobní kontakt s Kristem pak může být jen pramenem k větší zbožnosti.

Hereze VI.

Bogomilství, heretické hnutí jižních Slovanů

Východní církve neznala reformační hnutí. I když se často zmítala v dogmatických a teologických sporech (sem patřily např. trojiční spory, spjaté se jménem Ariovým, spor o ctění svatých obrazů a spory christologické, týkající se lidské a božské podstaty a vůle Ježíše Krista), přesto tyto spory nesměřovaly ke konečnému rozkolu v církvi a všechny končily vítězstvím ortodoxie. Souviselo to s představou, že bylo dosaženo ideálního pozemského obrazu božského řádu, na němž nebylo třeba nic měnit.

Proto se také byzantská teologie neustále pohybovala v hranicích narýsovaných klasickými církevními Oci. Pokud se vůbec vyskytlo v byzantské teologii něco nového, zpravidla to ke Slovanům nedospělo, s výjimkou hésychastického hnutí, o němž bude ještě řeč. Proto také ani konečný rozkol církve, velké schisma za cařihradského patriarchy Michaela Kerullaria r. 1054 reflektovali na Rusi pouze hierarchové řeckého původu ve svých řecky psaných spisech, které byly teprve dodatečně přeloženy do slovanského jazyka.

Přesto se však jak v Byzanci, tak u Slovanů tu a tam objevovaly snahy očistit křesťanství předpokládaným návratem do původního stavu, osvobodit se od hierarchie, oficiální teologie a dogmatu. Tato hnutí bývala většinou lidová a vznikala v okrajových částech byzantského impéria. V život je vyvolala zpravidla nepříznivá sociální situace, která postihovala zejména nejširší lidové vrstvy, jak tomu bylo v neklidných dobách za válečných pohrom. Ze stejných důvodů vznikala i na Západě reformační hnutí, na Východě však tyto snahy o očistu křesťanství zůstaly omezeny na prostý lid, nenašly širší uplatnění ve vyšších církevních kruzích.

Na slovanském jihu sehrálo významnou úlohu zejména bogomilství, nazvané tak po knězi Bogomilovi, jehož reálná existence bývá někdy popírána, avšak sotva právem. Byl totiž – bezpochyby již posmrtně – proklet na koncilu, svolaném bulharským carem Borilem (1207-1218) roku 1211 do Trnova, a toto prokletí bylo písemně kodifikováno v tzv. Synodiku cara Borila, příručce, z níž se přednášelo, ba i zpívalo v tzv. Neděli pravoslaví (tj. v první neděli Velkého postu). Zde se zmiňují i Bogomilovi žáci Michail, Teodor, Dobre, Stefan, Vasilij a Petr.

Bogomilství těsně souvisí s importovanými naukami, zvláště s tzv. pavlikánstvím (nazývaným tak podle epištol apoštola Pavla), jež vzniklo někdy v polovině 7. století v Arménii. V důsledku kolonizační politiky několika byzantských císařů byly pavlikánské komunity přestěhovány na Balkán, zvláště do okolí Filipopole (Plovdivu) a do Makedonie. Ani toto učení nebylo zcela originální, nýbrž navazovalo na starou tzv. manichejskou herezi, jejímž zakladatelem byl v polovině 3. století Peršan Mani (Manés).

Jeho nauka opět vycházela ze starších gnostických směrů. Zakládala se na dualismu světla (*fós*) a tmy (*skotos*). Lidské tělo stvořil bůh tmy, lidskou duši bůh světla. Proto byl poslán na svět Kristus, aby osvobodil duši z těla. Kristus byl boží slovo (*logos*), na zemi však přišel jako člověk, zrozený z Panny Marie. V tomto učení se odráží rané křesťanství, smíšené s helénskou filozofií a syrsko-chaldejským náboženstvím. Dostalo se mu i jistého ohlasu v Byzanci, jak lze usoudit z některých zachovaných textů, jako je např. dlouhá epištola Euthymnia, mnicha z kláštera Peribleptos, adresovaná okolo roku 1050 krajanům z diecéze Akmonia ve Frýgii, věnovaná kacířskému učení tzv. fundagiagitů, jak se nazývala sekta, patrně velmi blízká bogomilskému učení.

Společným znakem všech těchto sekt, ať se nazývaly pavlikáni, manichejci, katarové nebo bogomilové, byl dualismus Boha a ďábla, přitom viditelný svět byl pokládán za výtvar d'áblův. Bogomilové nazývají ďábla Mamonem a pokládají ho za mladšího syna božího podle alegorického výkladu evangelních podobenství (na-

příklad o marnotratném synovi podle L 15, 11-32, nebo o nepoctivém správci L 16, 1-8). Zavrhnou všechny knihy Starého zákona a k Novému zákonu mají vlastní výklady. Neuctívají Bohorodičku ani světce, neklanějí se kříži, ikonám a ostatkům svatých. Odsuzují bohatství a odmítají uznávat světské vrchnosti, ani jim nechťejí sloužit. Jejich askeze je extrémní: nejedí maso, nepijí víno, často se postí, žijí v celibátu a nemají děti. Striktní dualismus jejich učení se časem zmírnil a dospělo se k výkladu stvoření světa, který byl bližší oficiální církvi.

Bogomilské učení zasáhlo celý Balkán, rozšířilo se do Srbska a do Bosny, kde mělo zvlášť dlouhé trvání. Byzantský císař Alexios I. Komnénos dal někdy okolo roku 1115 upálit hereziarchu Basileia a ještě ve 13. století proti těmto sektám vystoupily církevní synody v Cařihradě (1316-1325). Není jasné do jaké míry toto učení zasáhlo Rus.

Koncem 14. století se objevuje v Novgorodě heretické hnutí strigolníků, kteří odmítali církevní hierarchii, ctění ikon, nevěřili ve zmrtvýchvstání a božství Ježíše Krista.

Bogomilům se často připisuje široká literární činnost, ale ve skutečnosti je těžko prokázat původ textů, považovaných za bogomilské. Rozsáhlá slovanská, zejména bulharská a ruská apokryfní tvorba, ač byla oficiálně zakazována, svědčí spíše o lidovém zájmu o věci fantastické, o chuti dočíst se něco více o biblických postavách, než kolik o nich sama Bible říká. Za nepochybně bogomilské lze považovat pouze dva spisy: *Interrogatio* a bulharský apokryf *Vidění Izaiášovo*. *Interrogatio* představuje nejkompletnější výklad bogomilské nauky. Mělo zřejmě širší popularitu, latinský překlad svědčí o tom, že bylo čteno i západními heretiky. *Vidění Izaiášovo* navazuje na nějaký velice starý řecký text z konce 2. století, který se v úplnosti nezachoval. Slovanské (středobulharské) zpracování vykazuje zřetelné bogomilské rysy: Satan a jeho služebníci jsou pány oblohy, zatímco Bůh panuje v sedmi nebesích. Když Ježíš sestupoval na zem, aby se vtělil, musel přijmout podobu démonů, aby od nich nebyl k rozeznání, Satan ho však poznal a dal ho ukřížovat. Po vzkří-

šení sestoupil Ježíš do podsvětí a tam Satana zajal. I tento text byl rozšířen na Západě, jak dokazuje jeho tištěný latinský překlad, pořízený patrně pro dualistické sekty katarů a valdenských.

Zdroj: Zoe Hauptová: Vliv křesťanství a církve na kulturu jižních a východních Slovanů. Zpravodaj katedry bohemistiky, 1999, roč. 9, č. 1.

Příště: Kataři, Albigenští, Valdenští

Prosby o modlitby

- ... za naše zemřelé členy známé i neznámé
- ... za magistra Řádu
- ... za generální kapitulu definatorů, která se bude konat v červenci
- ... za naše představené a za Boží pomoc pro jejich rozhodování
- ... za nová povolání pro všechny větve dominikánské rodiny
- ... za nemocné členy dominikánské rodiny
- ... za zdar aktivit Řádu v naší provincii
- ... za naše bratry a sestry působící ve školství

Přejeme hojnost Božího požehnání:

Narozeniny

Josefa Ziková	4.6.1943
P. Alvarez Kodeda	30.6.1961
Inocenc Starý	9.7.1954
P. Vojtěch Soudský	18.7.1952
Kateřina Hyláková	18.7.1973
† Malvína M. Kosová	25.7.1922
Tomáška Srbecká	3.8.1963
P. Cyril Molnár	3.8.1966
Kateřina Jandová	17.8.1931
Klára Vídeňská	20.8.1932
Adelaida Holubová	25.8.1939
Jeroným Ježík	3.9.1970

Časné sliby

† Norberta M. Koulová	VI.1941
Otilie Pánková	VI.1941
Monika Lhotáková	16.6.1995
Kateřina Jandová	16.6.1996
Diana Váňová	16.6.1996
P. Cyprián Suchánek	26.8.1995
P. Alvarez Kodeda	28.8.1993
P. Cyril Molnár	29.8.1992
Anunciáta Pirnerová	IX.1949
Zdislava Prošková	IX.1949

Kněžské svěcení

P. Alvarez Kodeda	20.6.1998	Zdislava Prošková	8.8.1994
P. Cyril Molnár	20.6.1998	Terezie Šašková	8.8.1994
P. Prokop Bahník	22.6.1982	† Patrik Ant. Vlasák	8.8.1994
P. Cyprián Suchánek	26.6.1999	Zdislava Tvrdíková	8.8.1994
P. Vojtěch Soudský	22.8.1987	P. Cyril Molnár	8.8.1995
		P. Alvarez Kodeda	8.8.1996
		P. Cyprián Suchánek	8.8.1998

Věčné sliby

Augustin Nečas	17.7.2001
P. Prokop Bahník	8.8.1979
Česlava Černá	8.8.1994
Zdislava Hlaváčová	8.8.1994
Candida Chvostová	8.8.1994
† Malvína M. Kosová	8.8.1994
† Norberta M. Koulová	8.8.1994
Magdalena Milfortová	8.8.1994
† Albert Mír. Němec	8.8.1994
Otilie Pánková	8.8.1994
Terezie Pázralová	8.8.1994
Anunciáta Pirnerová	8.8.1994

Úmrtí

† Antonína A. Hasmanová	8.7.1999
† Dominika Olga Krabovská	VIII.1999
† Malvína Marie Kosová	13.8.1999

☺ **ZPRÁVY** ☹

Dne 4.5.2004 proběhlo jednání Rady našeho MS. Hovořili jsme zejména o programu schůzek v příštím školním roce a o podzimních rekolekcích (ty se, dá-li Pán, budou konat v Úboči u Kdyně 17.-18. nebo 10.-11. září – bude včas upřesněno).

Dne 15.5.2004 se uskutečnila provinční rada, na které jsem se zúčastnil spolu se sestrami Juditou a Zdislavou. Díky všem, kdo se modlili za naši šťastnou cestu i za vedení Duchem sv. při jednání. Do Olomouce jsme dorazili v půl deváté večer. O hodinu později jsme díky o. Pavlovi mohli prožít nádhernou mši sv. Druhý den probíhalo jednání – zpráva o. Pavla spočívala v předání pozdravu o. provinciála a v zamyšlení nad důležitostí modlitby pro celý Řád. Sestra Ester nás informovala o vzniku nového MS v Rožnově pod Radhoštěm, předložila nám zprávu o hospodaření a poděkovala všem za podporu duchovní i hmotnou. Sestra Zdislava Haráková přednesla zprávu o mezi-

národních aktivitách LSSD. Sestra Imelda informovala o svém „resortu“, tj. o formaci, zejména o systému formačních setkání a o jejich náplni. Bratr Jáchym přidal prosbu o spolupráci v oblasti dominikánských www stránek. Všichni Vás moc pozdravují, zejména mám tlumočit pozdravy a požehnání o. Pavla.

Vincenc

**Dne 8. 8. 2004 (neděle) oslavíme společně
slavnost svatého Otce Dominika, zakladatele Řádu.**

Setkání Rady proběhne 7. 9. 2004 v 15:30 hod.

Příští schůzka MS bude 7. 9. 2004 od 16 hod.

DOPISY - informační měsíčník laiků O.P. Vydává Laické sdružení sv. Dominika - Místní sdružení Panny Marie Růžencové, Jiráskovo nám. 30, 301 54 Plzeň; e-mail: j.horacek@centrum.cz. Pouze pro vnitřní potřebu. Neprodejně. Odpovědný redaktor Vincenc J. Horáček. Příspěvky zasílejte na výše uvedené adresy. Redaktor si vyhrazuje právo příspěvky upravovat a krátit.